

ת"פ 16370/02/20 - מדינת ישראל נגד סעיד מטר

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 16370-02-20 מדינת ישראל נ' מטר(עציר)
בפני כבוד השופט אברהם בולוס

בעניין: מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז חיפה-
פלילי

המאשימה

נגד

סעיד מטר (עציר) ע"י ב"כ עוה"ד סעיד מטר
ועו"ד וליד ג'אנם

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של נשיאת והחזקת נשק ותחמושת לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא + 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**), וירי מנשק חם לפי סעיף 340א(א) לחוק העונשין.
2. בהתאם לכתב האישום, במועד שאינו ידוע למאשימה במדויק, עובר לתאריך 1.12.19, שהה הנאשם ברכב מסוג מאזדה (להלן: **הרכב**), יחד עם שני אנשים שזהותם אינה ידועה למאשימה (להלן: **האחרים**), אשר אחד מהם ישב במושב הנהג של הרכב (להלן: **הנהג**), והשני ישב במושב האחורי של הרכב (להלן: **האחר**).
3. הנאשם ישב במושב הנוסע הקדמי של הרכב כשבידיו תת מקלע מאולתר (להלן: **הנשק**), אותו הוא נשא שלא כדין, וכאשר הוא עוטה כפפות על ידיו. לצדו ישב הנהג, כאשר אף הוא בידיו נשק מאולתר, ועל ידו הימנית עטה הנהג כפפה.
4. בשלב מסוים, הנאשם טען מחסנית בכדורים, הכניס את המחסנית לנשק, דרך אותו, וירה מספר פעמים מבעד לחלון מושב הנוסע ברכב, תוך שהאחר (היושב במושב האחורי של הרכב) מתעד בהסרטה את כל המהלך.

5. בנוסף, בשלב מסוים בסמוך למתואר לעיל, טען הנאשם מחסנית בכדורים, הכניס את המחסנית לנשק אשר נשא בידיו שלא כדין, דרך אותו וירה פעם נוספת באמצעותו שני כדורים מבעד לחלון הרכב. בד בבד טען הנהג מחסנית בכדורים, הכניס את המחסנית לנשק שהיה בידיו, דרך אותו וירה בו מבעד לחלון מושב הנהג ברכב.

6. במעשיו המתוארים לעיל, הנאשם החזיק ונשא נשק ותחמושת בלא רשות על פי דין וירה מנשק חם שלא כדין.

גדר המחלוקת

7. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום, וטען כי לא נשא את הנשק ולא ירה בו.

8. כדי שנעמדו על המחלוקות שנטשו בין הצדדים והטענות הכרעה, חשוב לסקור תחילה עובדות רקע שאינן שנויות במחלוקת ואשר בכוחן להבהיר את התמונה.

9. בעקבות מידע מודיעיני הוצא צו חיפוש לבית הוריו של הנאשם בו הוא מתגורר בכפר נחף. הצו בוצע ביום 1.1.20, ובעקבותיו נמצא במטע זיתים במרחק כ-30 מטר מהבית (ת/4) תחמושת וגם נשק מאולתר מסוג קרלו גוסטב - הוא הנשק. באותו המעמד הנאשם נעצר וגם נתפס הטלפון הנייד שהיה ברשותו (להלן: **הטלפון הנייד**).

10. ימים לאחר מכן הנאשם שוחרר ממעצר, אולם המאשימה המשיכה בחקירתה. בין היתר, נצפו סרטונים שאוחסנו בטלפון הנייד של הנאשם לאחר שנפרק ע"י חוקר מחשבים, וביניהם סרטון מס' 66 בת/18 (להלן: **הסרטון**). מצפייה בסרטון זה רואים שני נוסעים ברכב, אחד במושב הנהג והאחר במושב שלידי, כאשר שניהם אוחזים בנשקים אותם טוענים, ובאמצעותם יורים דרך החלונות. בסוף סרטון זה, המצלמה פונה לכיוון הפנים של הנוסע היושב לצד הנהג (להלן: **הנוסע**), ורואים חלק מפניו מהצד, דבר אשר, כך טוענת המאשימה, מאפשר את זיהוי של הנאשם.

11. המאשימה בגישה, כי הנאשם הוא הנוסע בסרטון אשר נשא את הנשק וביצע את הירי. מנגד הנאשם טוען, כי מסכת הראיות שהביאה המאשימה לוקה בחסר ולכל הפחות, כך נטען, הותירה ספק סביר שמצדיק את זיכוי.

לגישת הנאשם, המאשימה לא הוכיחה את אמינות ומקוריות הסרטון, ולא עמדה בנטל באשר לשתי עובדות מהותיות; הראשונה, הנשק הנראה בסרטון אותו טוען הנוסע וממנו הוא יורה, לא הוכח כי הינו נשק אמיתי המסוגל לירות כדור ובכוחו להמית אדם; והשני, לא הוכח כדרוש בהליך פלילי כי הנוסע היה הנאשם ולא אחר.

12. אלה הן המחלוקות אליהן אדרש ובהן אתמקד בהמשך הדברים, אך קודם אציין, כי רוב ראיות המאשימה הוגשו בהסכמה, כאשר הנאשם עמד על חקירת חלק קטן מעדי התביעה, ומנגד הנאשם לבד מעדותו לא הגיש אף ראיה ולא העיד אף העד.

זיהוי הנשק

13. לפני שאגש לעובי הקורה חשוב להזכיר ולהדגיש, כי אין חולק בין הצדדים שהנשק שנמצא ליד ביתו של הנאשם הינו נשק לכל דבר ועניין, אמיתי היורה כדורים ומסוגל לפצוע ולהמית. מעבר לדרוש אוסיף, כי המאשימה כן הגישה בהסכמה חו"ד של מומחה לדבר המוכיחה כי עסקינן בחפץ דמוי תת מקלע מאולתר היורה ובכוחו להמית אדם (ת/55). ושוב, חו"ד זו התקבלה כראיה על תוכנה בהסכמה, והנאשם ויתר על זכותו לחקור את עורכה.

זו נקודת מוצא ששני הצדדים תמימי דעים לגביה.

14. המאשימה סמכה על עדותו של העד שריף ח'טיב שהינו שוטר ומדריך ירי במחוז צפון. עד זה העיד לפניי כי צפה בסרטון, כן נשאל והשיב בחקירתו הראשית, כדלקמן:

ש." אתה צפית בסרטון, מדובר בסרטון 66, מה אתה יכול להגיד לגבי הכלי שנמצא אצל מי שיושב ליד מושב הנהג?

ת. ראיתי כדורים חיים של 9 מ"מ, הכנסת מחסנית לתוך הנשק, ביצוע דריכה ושעצרנו את התמונה רואים שיש כדורים בתוך המחסנית, נשק ממית

ש. מבחינת החלקים השונים?

ת. יש קנה, יש בית הבליעה, יש מחסנית, יש תפוח דריכה, נשק לכל דבר." (עמ' 12, ש' 18-23).

אף שעד זה הותיר רושם חיובי ונראה כי מסר את הידוע לו על יסוד ניסיונו, אלא שבמסגרת חקירתו הנגדית חל בלבול עת נשאל והשיב:

ש." אתה יודע איפה ישב הנאשם? על ההגה או ליד הנהג?

ת. אני מדבר על הנהג

ש. אתה מעיד רק על הנהג?

ת. כן" (עמ' 14, ש' 21-25).

לאור זה, אף שנראה כי עסקינן בטעות תמה או בבלבול, אלא שאין לייחס משקל רב לדבריו, ומוכן שעל יסוד עדותו לא ניתן לקבוע כי המאשימה הרימה את הנטל בהיקשר זה.

15. גם אם נבטל לחלוטין ולא נייחס משקל כלשהו לעדות זו, אני עדיין סבור כי המאשימה הוכיחה ואף לא הותירה ספק כי עסקין בנשק אותו נשא הנוסע היורה כדורים ומסוגל להמית. המאשימה הגישה את ת/56 שהיא חו"ד ממעבדת סימנים וחומרים של משטרת ישראל (להלן: **חו"ד**) והערוכה ע"י המומחה ששמו אלן צייקובסקי (להלן: **המומחה**).

בחו"ד זו המומחה מציין כי קיבל לעיונו תמונות של הנשק שנתפס וגם תמונות שהופקו מהסרטון לכלי הנשק אותו נשא וממנו ירה הנוסע. לאחר מלאכת השוואה יסודית של התמונות, מסקנתו החד משמעית הייתה **"על סמך השוואת תמונות... הרי שלדעתי נמצאה התאמה מלאה"** (עמ' 2 לחו"ד).

בהקשר זה חשוב לציין, כי מסקנתו זו של המומחה מבוססת על השוואה שבמסגרתה נמצאה התאמה מלאה במאפיינים "סוגיים" שהם מקוריים ונוצרים בתהליך הייצור, כגון מידות, צבע ועוד; והחשוב הוא, שגם נמצאה התאמה מלאה במספר מאפיינים אקראיים, שהם סימנים ייחודיים לאותו נשק.

16. מסקנתו של המומחה הייתה חד משמעית והנאשם הסכים להגשת חו"ד זו ואף ויתר על חקירתו. למרות זאת, הנאשם בסיכומיו הפנה לעובדה כי ההשוואה אותה ערך המומחה נעשתה על יסוד תמונות בלבד; היינו, לגישת הנאשם לא ניתן לאמץ את מסקנת המומחה שעה שלא ראה ולא בחן את הנשק שנתפס במו עינו, אלא רק את תמונותיו שנשלחו אליו.

אני לא מקבל טיעון זה ממספר טעמים; הראשון, השאלה אם ניתן לבצע השוואה עניינית ויסודית על סמך תמונות בלבד הינה שאלה שבמומחיות, בשונה מעניין שבהיגיון או בחוק שאז למומחה אין יתרון על ביהמ"ש; מכאן היה ראוי ונכון לעמת את המומחה עם עניין זה במסגרת חקירתו הנגדית. שעה שהנאשם ויתר על חקירת המומחה וגם לא הביא חו"ד נגדית מטעמו התומכת בעמדתו, דרכו של הנאשם חסומה ואין הוא יכול להיתלות בטענה זו, שהייתה ונותרה בגדר טענה בעלמא. השני, המומחה הבהיר בעמ' 2 לחו"ד כי תהליך בדיקתו כלל, בין היתר, גם לכידת תמונות ושיפורן; הווה אומר, למומחה היו גם כלים רבים לשפר את איכות התמונות לו היה שיבש או אי בהירות. השלישי, עינתי בעצמי בתמונות הנשק שנתפס (נספחים לחו"ד) ולמרות שעסקין בהעתק של התמונות שנשלחו למומחה ובתמונות מוקטנות, בפועל ניתן להתחקות אחרי הסימנים הייחודיים והממצאים של המומחה בכל אחת ואחת מהתמונות של הנשק שנתפס בהשוואה לתמונות הנשק שנלכדו והופקו מהסרטון. הזוהות במאפיינים הייחודיים הרבים שנמצאו בשני כלי הנשק בהחלט מבססת את מסקנת המומחה ומלמדת ברמת ודאות גבוהה כי עסקין באותו הנשק.

17. מכל האמור, המסקנה המתקבלת היא כי הנשק שרואים בסרטון אותו נשא הנוסע וממנו ירה, הוא אותו הנשק שנמצא במסגרת החיפוש ליד ביתו של הנאשם שהוא, כאמור, יורה כדורים ומסוגל להמית.

18. במסקנתי זו לא נעלמה מעיני טענתו של הנאשם כי לא ניתן לשלול שבסרטון זה נעשתה עריכה - לטענה זו אדרש ולגביה ארחיב בהמשך הדברים.

זיהוי הנאשם

19. המאשימה הציגה שורה ארוכה של ראיות המחזקות, ולגישתה אף מוכיחות, את טענתה כי הנוסע הוא לא אחר מאשר הנאשם. נוכח חשיבות ראיות אלו אסקור אותן להלן, ואציין התרשמותי והמשקל שאני מייחס לכל אחת מהראיות.

20. ת/12 הוא מזכר (דוח צפייה) אותו ערך שוטר בשם אבירן אלגלי מתחנת כפר מגד-אלכרום הסמוכה לכפר מגוריו של הנאשם. שוטר זה צפה במסגרת תפקידו בסרטון וכתב בזו הלשון: "...הוא מחזיר את הנשק אל תוך הרכב, והמצלמה עדיין ממשיכה לצלם אותו, בזמן הזה ניתן לראות את הפנים של החשוד, כאשר הוא מסתכל אל המצלמה והמצלמה מצלמת את הפנים שלו ואת פרופיל הפנים שלו, ואני מזהה כי המדובר בסעיד נביל מטר, אני מזהה אותו מעבודתי וכי החשוד הנ"ל נחקר מספר פעמים על ידי, אני מזהה אותו כמי שתפס את נשק הקרלו, וביצע את הירי, וכשהוא לבוש חולצה כחולה עם פסים לבנים".

הנאשם מוכר לשוטר במסגרת עבודתו, וכשצפה בסרטון הוא זיהה כי הנאשם הוא הנוסע. לעניין ראייה זו חשוב להדגיש, כי היא התקבלה בהסכמה תוך ויתור הנאשם על חקירת השוטר.

זה לא היה השוטר היחיד מאותה התחנה אשר מכיר את הנאשם מעבודתו השוטפת ועת צפה בסרטון זיהה אותו. לפני גם העיד חוקר מאותה תחנת משטרה, רס"ב פלאח גואנמה (להלן: **החוקר פלאח**), אף הוא מסר בעדותו כי צפה בסרטון וזיהה כי הנוסע הינו הנאשם ללא אף ספק (עמ' 32, ש' 33-30).

בהערכת ראיות זיהוי אלו, וכפי שנקבע ממש לאחרונה, נכון להיעזר במבחן המחייב בחינה כפולה. הראשונה, היא בחינה פנימית של עדות הזיהוי הממוקדת בבהירותה, קיומן של סתירות, מידת האימון בעד, ובמסגרתה ניתן לקבוע באיזה מידה ביהמ"ש מאמין לדברי העד. השנייה, בהנחה שנקבע בבחינה הפנימית כי העד דובר אמת, אזי דרך הבחינה החיצונית יש להתייחס למשקלו של הזיהוי:

"ודוגמה אחרונה - האם יש בתהליך הזיהוי פגם שעלול להפחית ממשקלו. כך למשל, עד שזיהה את הנאשם לאחר ששמע את שמו מידי המשטרה או מגורם אחר. כל אלה יכולים להצביע על כך שגם אם העדות צולחת את המבחן הפנימי, עדיין בטעות יסודה: ודוקו - בטעות ולא בשקר, דהיינו החלטה מכוונת שלא לומר את האמת. "במצב כמו כאן... שהעד המזהה חפץ לומר את האמת ומאמין בעדותו - יש להתמקד בעיקר בקושי השני והוא האם חרף רצונו של העד לדייק, טועה הוא" (ע"פ 3055/18 ג'אבר אבו רקייק נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (4.8.20) (להלן: עניין אבו רקייק)).

באשר לזיהוי שנעשה ע"י שני שוטרים אלה יש להתייחס בזהירות. נראה כי הזיהוי נעשה לאחר שהנאשם נעצר ולשני השוטרים היה ידוע כי הנאשם המוכר להם הוא החשוד. במצב דברים זה קל לשער כי זיהוי זה אינו נקי מספקות ואף לא

ניתן לשלול את האשפרות כי "זוהם" או שנפלה טעות נוכח ידיעת השוטרים המזהים לחשדות המיוחסים לנאשם. למרות זאת, עדיין אין פירוש הדבר שלילת כל משקל. במקרה זה יש לגלות זהירות אולם עדיין נכון לייחס משקל לזיהוי שנעשה ע"י שני עדים אלה גם אם משקל זה אינו מהגבוהים:

"מקובלת עלי גם קביעת בית המשפט המחוזי כי אפילו לעדויות השוטרים אשר העידו כי ידעו על דבר מעצרו של המערער לפני שצפו בסרט יש לתת משקל ראייתי. אכן, עדות זו אינה מהווה זיהוי וודאי, אך הלכה היא שגם זיהוי שאינו וודאי יכול לקבל משקל במסגרת שקילת הראיות" (ע"פ 3151/08 יוסי דוידוב נ' מדינת ישראל, פסקה 15, (26.5.10).

21. לאחר מציאת הסרטון ומעצרו החוזר של הנאשם גם ההורים הוזמנו לאותה תחנת משטרה ונחקרו ביום 27.1.20 ע"י החוקר פלאח. תחילה נחקר אביו של הנאשם, שמו נביל, ובמסגרת חקירתו הוצגו תמונות לפניו של הנוסע שהופקו מאותו סרטון. התמונות הונחו לפניו ונשאל האם הוא מזהה את המצולם בתמונה? ותשובתו הייתה חד משמעית: **"זה סעיד הבן שלי"** (שורות 39-42 להודעת העד, ת/73).

לאחר מכן גם אמו של הנאשם ששמה ג'מאלאת נחקרה. וגם לפניו הוצגו אותן התמונות שהופקו מהסרטון, נשאלה אותה השאלה והשיבה בזו הלשון: **"רואים שזה סעיד הבן שלי, מה אני יגיד לך שזה לא סעיד (צוחקת), רואים שזה סעיד"** (שורה 30 להודעת העדה, ת/72).

זהו זיהוי ודאי שנעשה ע"י שני האנשים שגידלו את הנאשם, הקרובים ביותר לנאשם ושאינו מכיר אותו יותר טוב מהם. לזיהוי זה אני מייחס משקל רב, זאת למרות דבריהם לפניי.

שני עדים אלה הוזמנו ע"י התביעה להעיד בדבריהם מסרו גרסה שונה, מתחכמת ואף רחוקה מהאמת. במסגרת עדותה הוצגו לפני אמו של הנאשם אותן התמונות והפעם מסרה כי אין היא יכולה לזהות את המצולם, ואף הוסיפה כי זו גם הייתה תשובתה בזמן חקירתה והחוקר הוא שאמר לה כי המדובר בבנה סעיד, והוסיפה: **"אז אמרתי לו אם אתה אומר אז זה סעיד"** (עמ' 19, ש' 24-20). למרות שדבריה אלה לא מתיישבים עם הכתוב בהודעה, היא חתמה והסבירה זאת: **"הוא אמר לי לחתום על זה, חתמתי. להגיד לא לחוקר?"** (עמ' 22, ש' 3).

לאחר מכן העיד אבי הנאשם וחזר כמעט על אותה הגרסה שמסרה לפניי אשתו. מסר כי הכתוב בהודעה אינו נכון שכן הוא לא הצליח לזהות: **"פה אני אמרתי שלא מזהים את התמונה טוב, השוטר אומר שזה סעיד"** (עמ' 24, ש' 11), כן העיד: **"אמרתי לו אם אתה אומר שזה בני זה בני"** (עמ' 25, ש' 14). גם אביו, כדבריו, לא זיהה את הנוסע, הוא הוטעה ע"י החוקר והודעתו לא תואמת לדבריו, ולמרות זאת חתם כי: **"לא קראתי בכלל מה הוא כתב, השאלות שהוא שאל אותי אני עניתי לו. כשחתמתי לא קראתי מה הוא רשם"** (עמ' 25, ש' 4-5).

הרושם שהותירו עליי שני ההורים בעדותם היה שלילי, וניכר כי בדבריהם הם עיוותו את האמת מתוך ניסיון לערער את

משקל הודעותיהם אלו וזיהוי הנאשם. השתכנעתי כי ההודעות על תוכן משקפות נאמנה את חקירותיהם, החוקר פלאח לא הוסיף ולא גרע, אלא, כפי שמסר, הציג שאלה, והעלה על הכתב את התשובות כמות שהן (עמ' 29, ש' 2).

22. כפי שהזכרתי מקודם גם הנאשם העיד. למרות הכחשתו הגורפת, אלא שבמסגרת עדותו ונוכח הדמיון הרב הקיים בינו לבין הדמות שרואים בסרטון דבר שגם הנאשם התקשה להתעלם ממנו, הוא אשר כי אחרים שראו את הסרטון: **"לא זוכר. אמרו לי יש מישהו שדומה לך"** (עמ' 42, ש' 16). והנה מתברר שעל אף קו ההגנה בו נקט הנאשם, גם הוא מאשר כי יש הסבורים כי קיים דמיון בינו לבין הנוסע שרואים בסרטון, דבר שבהחלט מהווה חיזוק ומשתלב היטב במארג ראיות הזיהוי.

23. ועוד, המאשימה הגישה את חו"ד של המומחית הגב' יהודית שוגר מהחטיבה לזיהוי פלילי (ת/69). בחו"ד זו המומחית בחנה את מידת ההתאמה בין תמונות הנוסע מהסרטון לאלה של הנאשם, וגם להשוואת פרטי לבוש של הנוסע מהסרטון לאלה שלבש הנאשם בתמונה אחרת שנמצאה באותו הטלפון הנייד.

גם במקרה זה נשלחו למומחית תמונות שהופקו מהסרטון וגם תמונותיו של הנאשם. לאחר מלאכה יסודית שכללה שיפור והגדלת תמונות וביצועה של השוואה חזותית, המומחית מצאה כי קיים דמיון בין פניו של הנוסע לנאשם ברמה של "תמיכה בינונית". רמה זו כשמה היא בינונית ומבוססת על דמיון שנמצא במאפיינים רבים של הפנים, כמו המבנה, גוון, צורה וגם דמיון באיברי הפנים לרבות במצח, אוזניים, אף, עיניים, שפתיים, סנטר ואף בשיער. והעיקר הוא שנמצאו שתי התאמות ייחודיות שהן אקראיות והכוונה לסימן בהיר בגבה וגם נקודה כהה ברקה.

כן המומחית מצאה התאמה ברמה בינונית בין העליונית (סוודר) אותה לבש הנוסע בסרטון, לזו שלבש הנאשם בחלק מהתמונות שנמצאו בטלפון הנייד. ההתאמה נמצאה בצורה, בגוון (כחול-לבן), בהדפס (מיקום, גוון וגודל יחסי) וגם בסמל אדידס שנמצאו בשתייהן.

לאחר עיון בחו"ד ושמיעת עדותה של המומחית התרשמתי היא כי במסקנתה נקטה במשנה זהירות. למרות קיומו של דמיון בפנים ואף התאמה בשתי נקודות ייחודיות היא עדיין מצאה לקבוע כי ההתאמה הינה בינונית שכן לגישתה **"חומר הגלם אינו באיכות מיטבית"** (עמ' 7, ש' 26). הווה אומר, רק משום העובדה שטיב התמונות שהונחו בפניה אינו מושלם, ומתוך גישה זהירה מאוד היא ראתה לקבוע רמת התאמה בינונית.

גישה זו חזרה על עצמה בבחינת פריט הלבוש (העליונית). המומחית הסבירה כי למרות הדמיון הרב, כן משום ההנחה כי הייצור של סוודר זה נעשה בכמויות גדולות וכל עוד אין סימנים אקראיים באותו פריט לבוש, כמו כתם או קרע, היא ראתה לסווג את ההתאמה כבינונית.

בצד זאת, חשוב לעמוד על מסקנתה הנראית בעיניי הגיונית ביותר: **"במקרה בו קיים צורך של פרטי לבוש/אביזרים וגם פנים, הסיכוי שהמוצגים הינם ממקור שונה מצטמצם באופן משמעותי"** (סע' 4 בעמ' 9 לחו"ד). על קביעה זו היא חזרה גם במסגרת עדותה לפניי, תוך שהיא מבהירה כי אף שהדמיון הינו בינוני בכל אחת מהקטגוריות, אולם

כשמסקיפים על שתיהן יחד: "זה מעלה את שניהם לרמה גבוהה יותר, איזו רמה אין לנו נתונים סטטיסטיים על כך" (עמ' 8, ש' 1).

אין לי צורך להרחיב באשר להתרשמותי ממומחית זו, עם זאת אציין בתמצית כי ניכר שעשתה את מלאכתה באופן יסודי ומעמיק, ובבדיקתה, ניתוחה ומסקנתה, כפי שהקדמתי, אף נהגה בזהירות מרבית. הרושם הוא חיובי ביותר, כאשר לרושם זה אף היה שותף הסניגור עצמו (עמ' 8, ש' 24).

עוד חשוב לציין, כי העובדה שמסקנת המומחית אינה ברמת הוודאות הגבוהה לא מבטלת ראייה זו, שניתן לייחס לה את המשקל הראוי וכחלק ממארג הראיות שהובאו בפני ביהמ"ש. גם זיהוי שאינו ודאי או מוחלט הוא בעל ערך ראייתי ולפעמים אף רב ביחוד כשהוא נתמך ע"י ראיות נוספות (ע"פ 4087/97 **אסולין יוסף נ' מ"י**, פ"ד נג(2) 849, עמ' 856-857 (4.5.99)).

24. לפני שאביא את התרשמותי ומסקנתי ממראה עיני, לאחר שצפיתי מספר פעמים בסרטון וגם ראיתי את הנאשם שהתייצב לפני מספר פעמים במהלך הדיונים, אזכיר את ההלכה לפיה:

"בסוגיה זו של זיהוי על פי תמונות תוך השוואה למראה פניו של נאשם, כבר נקבע כי 'כעיקרון אין על בית המשפט להתנזר מהתרשמות ישירה, בהשוואה בין תמונה (או תמונות) של הנאשם לדמות הנאשם העומד לפניו ... ואין בדרך זו של קבלת ראייה משום פסול. שאלת משקלו של זיהוי אשר כזה הינה פועל יוצא של מכלול הנסיבות במקרה הספציפי (ובכלל זה: חלוף הזמן מאז צולמו התמונות, איכותן, ושינויים שחלו בפניו של הנאשם)" (ע"פ 6864/03 **מיכה ("פפה") רוקנשטיין נ' מ"י**, פ"ד נח(4) 657, עמ' 669 (28.4.04)).

עוד נקבע:

"התרשמותו של בית המשפט ממראה עיניו הוא אחד 'מכלי עבודה' חשובים העומדים לרשותו, והיא נדבך חשוב ומרכזי בקביעת מהימנות עדים, בחינת ראיות חפציות וכיו"ב. לא זו בלבד שבית המשפט רשאי לעשות שימוש בכלי זה, אלא שתפקידו השיפוטי מחייב אותו להיעזר במראה עיניו, וכל עוד לא מדובר בהתרשמות הדורשת מומחיות - אין בכך כל פסול. ... די בזיהוי זה כראיה יחידה כדי להביא להרשעתו של המערער. בפועל, קיימות ראיות נוספות המחזקות את המסקנה כי מדובר באדם הנכון". (ע"פ 602/06 **אברהם נ' מ"י**, פסקאות 4+6 (22.1.07)).

ציינתי מקודם שהמומחית (הגב' יהודית שוגר) נהגה בזהירות רבה בקביעת מסקנותיה, זאת אני אומר לאור התרשמותי לפיה ברמת ודאות גבוהה ביותר הנוסע שרואים בסרטון הוא הנאשם. אני חוזר ומדגיש, כי מצאתי דמיון ניכר שאף שולל כל אפשרות לטעות, וזאת ביתר שאת שעה שהדבר נתמך בחיזוקים רבים עליהם עמדתי לעיל שהינם בעלי משקל רב וגם באלה שאביא בהמשך הדברים.

בפועל קיימת הזנה ותמיכה הדדיות בין מראה עיני והתרשמותי לבין ראיות הזיהוי האחרות; כמו, למשל, זיהוי הנאשם ע"י השוטרים והזיהוי ע"י ההורים שלו אני מייחס משקל רב. יתר הראיות תומכות בהתרשמותי ובמסקנתי שמקורן במראה עיני, כאשר במקביל בבחינת ראיות הזיהוי ביהמ"ש מפעיל ביקורת עצמאית לבחינת משקלן של עדויות וראיות אלו באמצעות התרשמותו האישית, (עניין **אבו רקייק**, פסקה 7)

25. יחד עם הנאשם היה עצור חשוד נוסף, שהינו חברו והחשד לגביו היה כי הוא הנהג ברכב. במסגרת המעצר בוצעו מספר תרגילי חקירה, שבמסגרתם שניהם, הנאשם וחברו, הושארו לבדם תוך הקלטת וצילום המפגשים. ביום 28.1.20 היו שני מפגשים כאלה (ת/38-39), בראשון הנאשם פונה לחברו בלחש ואומר תהיה חזק וגם מזהיר אותו **"אל תפתח דיר באלק"**; בקטע השני הנאשם נשמע פונה לחברו: **"צילמו את הגבה שלי מצלמים את זה יש משהו צילמו את הגבה שלי, צילמו אותי בסרטון אכלנו תיק אח'ו קחבה"**.

לאחר צפייה במפגשים אלה וגם שמיעת וקריאת התמליל של המפגש שהתרחש ביום 30.1.20 שרק הוקלט ללא צילום (ת/41-42), ניתן לקבוע כי ראיות אלו בהחלט מחזקות את המסקנה למעורבותו של הנאשם, שחש מהסתבכות ואף הפציר לא אחת בחברו לא לשתף פעולה.

26. תימוכין נוסף אני מוצא בגרסת הנאשם עצמו ומחדליו באי הבאת עדים רלוונטיים. כפי שהקדמתי, מטעם ההגנה העיד רק הנאשם עצמו וגרסתו הייתה כי את הסרטון הוא קיבל **"בטלפון הייתה לי קבוצה בוואטסאפ, נשלח אלי גם את הסרטון הזה. נשלח לי עוד הרבה סרטונים"** (עמ' 41, ש' 30). זו הייתה גרסתו, ומצופה מהנאשם לתמוך גרסה זו, למשל, באמצעות מסירת פרטים אודות אותה קבוצת וואטסאפ עלומה ולהזמין מי מחבריה כדי שיאושש את גרסתו כי הסרטון נשלח ע"י אחר. כל אלה לא נעשו למרות שהם מהלכים מתבקשים, הינם זמינים ובמאמץ קל ניתן בהחלט לחזק את גרסתו של הנאשם ואף יתכן לערער את עמדת המאשימה. מחדל משמעותי זה יש לזקוף לחובת הנאשם והוא מהווה תימוכין של ממש לעמדת המאשימה.

הגרסה הינה כללית, ההכחשה היא גורפת ועוצמת מחדלי הנאשם גבוהה מאוד, עד כדי כך שמחדלים אלה מהווים בפועל תימוכין של ממש לעמדת המאשימה, (ע"פ 437/82 אבו נ' **מדינת ישראל**, פ"ד לז (2) 85, 97 (1983); ראו גם ע"פ 2098/08 **אוסאמה פרעוני נ' מדינת ישראל**, פסקה 7(ה) (28.12.11).

לא זו אף זו, גרסת הנאשם לא מתיישבת עם עדות העד עודד מזרחי המשמש כחוקר זירה טכנולוגית בתחנת המשטרה במג'ד-אלכרום. עד זה הוא שפרק את תוכנו של הטלפון הנייד של הנאשם, ומסר לפניי כי הסרטון אמנם נמצא גם באפליקציית הוואטסאפ בטלפון הנייד של הנאשם, אלא שהאחסון הפנימי היה בתיקייה השומרת חומרים שנשלחו בשונה

מאלה שהתקבלו (עמ' 35, ש' 28), ולעד זה שהותיר רושם חיובי ביותר אני מאמין.

27. גרסת הנאשם גם לא עומדת בקנה אחד עם ההיגיון והשכל הישר. אזכיר שוב, כי הנשק שנמצא ליד ביתו של הנאשם הוא אותו נשק המצולם בסרטון שנמצא בנייד של הנאשם, בו מצולם נוסע הדומה מאוד לנאשם ואשר זוהה גם ע"י הוריו.

הצירוף של עובדות אלו שהוכחו כדבעי שולל מכל וכל את האפשרות לה טען הנאשם, ואשר גם לא הוכחה עובדתית. הוזה אומר, גם אם נתייחס לכלל הראיות שהובאו בהליך זה כראיות נסיבתיות וכל עוד גרסתו של הנאשם כה מופרכת וההסתברות להתרחשותה במציאות הינה אפסית, מובן כי מצב דברים זה לא מתקרב לספק הסביר ולא יכול לסדוק את המסקנה היחידה המתחייבת ממכלול הראיות הנסיבתיות והמהימנות שהובאו לפניי, אשר לפיה הנאשם הוא הנוסע והוא שנשא את הנשק וירה (ע"פ 517/19 שמאך אבו עמאר נ' מדינת ישראל, פסקה 26 (6.7.20)).

ושוב, כפי שנקבע רבות, אין להסתפק בהצבעה על אפשרות דחוקה וחסרת בסיס בתשתית הראייתית כדי להקים את הספק הסביר, כפי שעשה הנאשם במקרה זה (ע"פ 6295/05 וקנין נ' מדינת ישראל, פסקאות 48-49 לפסק דינה של כב' השופטת פרוקצ'יה (25.1.2007)).

אמינות הסרטון

28. אחת הטענות שהנאשם חזר עליה שוב ושוב בסיכומיו, היא הטענה שלא נשללה האפשרות כי הסרטון הינו ערוך ואמינותו בפועל מוטלת בספק גדול.

מקודם ציינתי כי העד עודד מזרחי הוא שבחן את הנייד של הנאשם ושילף ממנו את הסרטון וחומרים נוספים. העד ציין גם בעדותו, כי בנייד נמצאה תוכנה המכונה וידאו-שאו אשר מיועדת לעריכה, ואכן תחת תוכנה זו קיים אותו סרטון שעבר עריכה בהוספת מנגינת רקע (עמ' 36, ש' 10).

29. העד הבהיר שסרטון זה נמצא בנייד של הנאשם במספר גרסאות, כזו המקורית ששומעים בה את רעשי הרקע לרבות הירי, וגם הערוכה בהוספת מנגינה. הוזה אומר, עצם העובדה שלסרטון נעשתה, סביר להניח ע"י הנאשם עצמו, עריכה ונוצרה גרסה חדשה, הדבר לא נוטל ממשקלו של אותו סרטון מקורי.

אף יתרה מכך, כפי שעד זה חזר והסביר מספר פעמים, אשר הוסף הוא רקע מוזיקלי ולא נראה כי נעשה שינוי כלשהו בתכני הסרטון.

30. מכל האמור שוכנעתי, כי הסרטון משקף נאמנה את אשר התרחש. בסרטון זה רואים את הנאשם אווז בנשק אותו טוען בכדורים וממנו הוא יורה דרך חלון הרכב.

סוף דבר

31. שוכנעתי כי המאשימה הרימה את הנטל והוכיחה את העובדות המקימות את העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום, וזאת מעבר לכל ספק סביר.

32. לאור זאת, אני מוצא את הנאשם אשם ומרשיעו בביצוע העבירות הבאות: נשיאת והחזקת נשק ותחמושת לפי סעיף 144(א) רישא וסיפא + 144(ב) רישא וסיפא לחוק העונשין; וירי מנשק חם לפי סעיף 340א(א) לחוק העונשין.

ניתנה היום, ט"ז אב תש"פ, 06 אוגוסט 2020, בנוכחות ב"כ המאשימה עו"ד מירב בר, ב"כ הנאשם עו"ד וליד גאנם ועו"ד סעיד מטר, והנאשם בעצמו באמצעות היועדות חזותית (vc).